

РЕШЕНИЕ

№ 3544

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Цветомира П. Кордоловска
Дачева
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Екатерина К. Тодорова
като разглежда докладваното от Здравка Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20211100506987 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 77173/24.04.2020 г. на СРС, 73 с-в, по гр. д. № 621/2015 г. са отхвърлени исквете с правно основание чл. 439 ГПК, предявени от Е.С.Е., действащ като ЕТ „Е. - Е.Е.“, с ЕИК *****, за признаване за установено да не е задължен да плати на Д.Ф.З., следните суми:

- 14 979 лв. главница, 219, 07 лв. - договорна лихва за забава върху кредита за периода 25.04.2001 - 15.12.2001 г. и 6 155 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 16.12.2001 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2015 г. до изплащане на сумата по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист № 1395/19.4.2005 г. по ч. гр. д. № 1395/2005 г. на СРС;

- 18 000 лв. - главница, 387 лв. договорна лихва за забава върху кредита за периода 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 9 961, 13 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 31.01.2005 до изплащането ѝ, по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист от 19.04.2005 по ч.гр.д № 860/2005 г. по описа на СРС;

- 23 100 лв. - главница, 521, 68 лв. - договорна лихва за забава върху кредита за периода от 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 12 783, 40 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2005 г. до изплащането ѝ, по издаден изпълнителен лист в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист № 689/04.05.2005 г. по ч. гр. д. № 689/2005 г. на СРС.

- 12 600 лв. – главница, 270, 90 лв. договорна лихва за забава върху кредита за периода 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 6 972,79 лв. - лихва за забава върху главницата да периода

21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 31.01.2005 г. до изплащането ѝ, по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист 596/09.05.2005 г. па гр. д. № 596/2005 г. на СРС. С решението ищецът е осъден за заплащане на разноски.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ищеца Е.С.Е., действащ като ЕТ „Е. - Е.Е.“, в която се излагат доводи за неговата неправилност, необоснованост и постановяване в нарушение на материалния и процесуален закон. Съдът неправилно е отхвърлил исквете, като не е разгледал всички събрани доказателства в цялост. Сочи, че СРС е приел, че давността по процесните изпълнителни листове се изчислява по общия ред - чл. 110 ЗЗД и чл. 111 ЗЗД, като те са издадени въз основа на несъдебно изпълнително основание, по чл. 237 и чл. 239 ГПК (отм.). Поддържа, че на 23.10.2006 г., по молба на вискателя, е образувано изп. д. № 614/2006 г. на СИС при Добрички районен съд. Сочи, че до 15.12.2009 г. по делото не се предприети изпълнителни действия и не е постъпвала молба за предприемане на такива от вискателя, поради което делото е прекратено по право на 23.10.2008 г., по смисъла на чл. 330, , ал. 1, б. „Д“ ГПК (отм.). Сочи, че незаконосъобразно делото не е било прекратено от ДСИ на посоченото основание, а с молба от 15.12.2009 г. вискателят Агенция за държавните вземания (АДВ) е поискал извършване на опис, оценка и насрочване на публична продажба на имот. Сочи, че след тази дата, повече от 4 години вискателят АДВ не е правил искания за предприемане на изпълнителни действия. Поддържа, че ново искане за предприемане на действия, заповед върху трудово възнаграждение, е подадено от НАП на 09.04.2012 г. Едва на 28.05.2012 г. вискателят е поискал налагане на възбрана на притежавани от длъжника недвижими имоти, което е разпоредено от ДСИ, като на 11.10.2012 г. ДСИ е пристъпил към изпълнение върху имотите на длъжника, земеделска земя в гр. Добрич, без искане от вискателя. Сочи, че всички предприети след 24.10.2008 г. изпълнителни действия са прекратени по вече прекратено по право изпълнително дело и не могат да се вземат предвид. Въпреки, че ДСИ е отказал да прекрати изп. дело № 614/2006 г. на ДСИ при Добрички РС, делото е прекратено по силата на закона още към 24.10.2008 г. Моли да се отмени решението и изцяло да се уважи претенцията, като се признае за установено, че ищеца не дължи сумите на ДФЗ. Не претендира разноски в производството.

Въззиваемият ответник - Д.Ф.З., не е подал писмен отговор срещу жалбата в срока по чл. 263 ГПК. В молба от 17.05.2022 г., преди съдебно заседание, ответникът оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че решението е съобразено с материалния закон и събраните по делото доказателства. Моли да се потвърди, като претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на разноските на ищеца за адвокат по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Третото лице помагач НАП не е взело становище по жалбата.

Съдът като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира следното :

Според уредените в чл. 269 ГПК правомощия, въззивният съд се произнася служебно по валидността на цялото решение, по допустимостта - в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо постановено, въпреки дадената от СРС квалификация на исквете по чл. 439 ГПК, доколкото СРС е разгледал относимите факти към предмета на спора за недължимост на вземания по изпълнително дело.

Като съобрази твърденията на ищеца в исквата молба, според които се иска

установяване, че не съществуват вземанията в полза на вискателя по 3 броя изпълнителни листи, издадени на 19.04.2005 г. на основание чл. 237, б. „к“ ГПК (отм.), въззивният съд намира, че исковете са с квалификация чл. 124, ал. 1 ГПК, за установяване недължимост на вземания по изпълнителни листи издадени по молби, подадени преди влизането в сила на действащия ГПК (от 01.03.2008 г.).

В практиката се приема, че длъжникът може да предяви отрицателен установителен иск за установяване недължимост на суми, произтичащи от несъдебни изпълнителни основания, но при действието на ГПК - 2007 г. (в сила от 01.03.2008 г.), искът черпи правното си от разпоредбата на чл. 124, ал. 1 ГПК, а не в чл. 439 ГПК, както е посочил СРС.

Този иск, който е аналогичен на иска по чл. 254 ГПК (отм.), е допустим, понеже длъжникът има правен интерес да се брани против материалноправната незаконосъобразност на проведеното принудително изпълнение, като предяви иск за установяване, че не дължи сумата, въз основа на несъдебно изпълнително основание, по чл. 237 ГПК (отм.). В този смисъл са решение № 129/14.10.2011 г. по т. д. № 864/2010 г., I ТО на ВКС, решение № 216/28.08.2012 г. по т. д. № 913/2010 г. на II ТО на ВКС, решение № 33/06.03.2013 г. по т. д. № 1178/2011 г. на II ТО на ВКС, решение № 45 от 19.03.2021 г. по гр. д. № 1281/2020 г., г. к., IV г. о. на ВКС и др.

В заключение следва да се приеме, че отрицателният установителен иск за оспорване съществуването на вземането по предприетото срещу длъжника принудително изпълнение е допустим и при ГПК (отм.), и при действащия ГПК, независимо от дадената му от решаващия съд правна квалификация, имаща значение единствено за процесуалната законосъобразност на постановеното решение.

От фактическа страна по делото не е спорно и от доказателствата се установява, че кредиторът ДФЗ, на несъдебно изпълнително основание, по реда на чл. 239 ГПК (отм.), по 4 производства пред СРС, съответно № 01395/2005 г., № 0860/2005 г., № 0689/2005 г. и № 0596/2005 г., се е снабдил с четири изпълнителни листа, всички от дата 19.04.2005 г., както следва :

- изпълнителен лист по ч. гр. д. № 01395/19.4.2005 г. за общо 21 353, 27 лв., от които : главница от 14 979 лв., 219, 07 лв. - договорна лихва за забава върху кредита за периода 25.4.2001 - 15.12.2001 г. и 6155,00 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 16.12.2001 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 01.02.2005 г. до изплащане на сумата ;

- изпълнителен лист по ч. гр. д. № 0860/2005 г. по описа на СРС за общо 28 348, 13 лв., от които главница 18 000 лв., 387 лв. договорна лихва за периода 06.04.2000 г. - 20.12.2000 г., лихва за забава върху главницата в размер на 9 961, 13 лв., за периода 21.12.2000 г. - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 31.01.2005 до изплащането ѝ;

- изпълнителен лист по ч. гр. д. № 0689/2005 г. на СРС, за обща сума 35 405, 12 лв., от които главница в размер на 23 100 лв., договорна лихва за забава от 521, 68 лв., за периода от 06.04.2000 г. - 20.12.2000 г., лихва за забава върху главницата в размер на 12 783, 44 лв., за периода 21.12.2000 г. - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2005 г. до изплащането ѝ;

- изпълнителен лист по ч. гр. д. № 0596/2005 г. на СРС, за обща сума от 19 834, 69 лв. от които : главница в размер на 12 600 лв., договорна лихва за забава в размер на 270, 90 лв. за периода 06.04.2000 г. - 20.12.2000 г., лихва за забава върху главницата в размер на 6 972,79 лв., за периода 21.12.2000 г. - 31.1.2005 г. и законната лихва върху

главницата от 31.01.2005 г. до изплащането ѝ.

Не е спорно също така, че въз основа на изпълнителните листове по молба на Агенцията за държавни вземания от 23.10.2006 г., чийто правоприемник съгласно § 36, ал. 1 ПРЗ на ДОПК (в сила от 01.01.2010 г.) е НАП, е образувано изп. дело № 614/06 г. по описа на СИС при РС - Добрич.

На 16.02.2007 г. е извършен опис на движимо имущество длъжника- ищец по настоящото дело.

След това действие, едва на 11.12.2009 г. взыскателят е направил ново искане за извършване на действия по изпълнението - вписване на възбрана. На 02.02.2010 г. е направено искане за конституиране на НАП като правоприемник на АДВ. След това, едва с молба от 09.04.2012 г., НАП е поискало налагане на запори на вземания на длъжника по трудови правоотношения.

НАП е подал нова молба за образуване на изпълнително дело по процесните изпълнителни листи на 05.12.2018 г., в хода на настоящото производство, по която е образувано изпълнително дело № 20188450400245 на ЧСИ Петко Митев, № 845 на КЧСИ, с район СГС, с нови искания за налагане на запори.

По съществото на спора, като съобрази становищата на страните във въззивното производство, настоящият състав намира следното :

При иска по чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 254, ал. 1 ГПК (отм.) в тежест на ответника е да докаже, че по изпълнителните листи, издадени на основание чл. 237 от ГПК (отм.), е проявил активност за събиране на вземанията, като е предприемал своевременно действия за събиране, прекъсване/спиране на погасителната давност на вземанията, както и че събраната сума в хода на принудителното изпълнение е била дължима.

С молба от 23.10.2006 г., АДВ сезира ДСИ при РС - Добрич с искане да се започне принудително изпълнение по ИЛ от 04.05.2005 г. против Е.С.Е., действащ като ЕТ „Е. - Е.Е.“ и посочва изпълнителни способности - запори на сметки и движими вещи. Тази молба е подадена в рамките на взе още неизтеклия давностен срок и изхожда от легитимирано лице.

По силата на изрична законова делегация по чл. 27, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП), АДВ се явява страна (упражнява правата на взыскателя) във всяко едно изпълнително производство, имащо за предмет събирането на частно държавно вземане, чиито кредитор е ДФ „Земеделие“.

Носител на вземането се явява ДФЗ, но в изпълнителното производство той се представлява от АДВ, впоследствие НАП. Този извод се налага при тълкуване на чл. 87 от ЗСДВ(отм.) във вр. чл. 27, ал. 2 ЗПЗП и чл. 163 от ДОПК.

Съгласно чл. 3, ал. 7, т. 5 ЗНАП, Агенцията събира частните държавни вземания на ДФ „Земеделие“, за които има издаден изпълнителен лист по реда на чл. 27, ал. 2 от ЗПЗП, какъвто е настоящият случай. Текста на чл. 162, ал. 4 вр. ал. 2 ДОПК сочи, че се касае за частно държавно вземане, което се събира по общия ред (чл. 163, ал. 2 ДОПК), т. е. по реда на ГПК.

Следователно, по силата на посочените норми, Агенцията има право да събира частното държавно вземане по правилата на ГПК и действа като процесуален субституент на ДФЗ, което обуславя легитимацията ѝ на взыскател по изпълнителното дело.

Ето защо подадената молба за образуване на изпълнително дело от АДВ с

посочен изпълнителен способ - налагане на заповест - прекъсва текущата давност (в този смисъл задължителното ТР № 2/2015 г. на ОСГТК на ВКС т. 10, където е посочено, че искането да бъде приложен определен изп. способ прекъсва давността). С прекъсването на давността на 23.10.2006 г. започва да тече нова 5 -годишна давност по главниците, тъй като вземането за тях е основано на договори за кредит, за които се прилага общата 5 годишна давност по чл. 110 ЗЗД.

Съобразно тълкуването на закона в т. 10 на ТР № 2/25.06.2015 г. на ОСГТК на ВКС, по тълк. дело № 2/2013 г., следва да се приеме, че давността се прекъсва с всяко изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. Ето защо давността е прекъсната с извършването на опис на движимо имущество длъжника - ищец по настоящото дело на 16.02.2007 г. Това е най-старото валидно изпълнително действие на съдебния изпълнител. След него, едва с молба от 19.12.2009 г., вискателят АДВ е направил искане за извършване на следващи действия по изпълнението - вписване на възбрана. След това действие е направено искане за конституиране на НАП като правопреемник на АДВ на 02.02.2010 г., като едва с молба от 09.04.2012 г. НАП е поискало налагане на заповести на вземания на длъжника по трудови правоотношения.

При тази фактология по спора въззивният състав намира за основателно възражението на ищеца, че е налице период повече от 2 години - от 16.02.2007 г. до 19.12.2009 г., през който вискателят, тогава АДВ (сега НАП), е бездействал.

С изтичането на този 2 годишен период от време на осн. чл. 330, б „д” от ГПК отм. (сега чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК), изпълнителното производство се е прекратило по право - без да е необходимо издаване на нарочен акт на съдебния изпълнител.

Следователно, **считано от 16.02.2009 г.** изпълнителното производство за събиране на сумите по 4 бр. изпълнителни листи срещу ищеца, следва да се приеме за прекратено по право.

Действително, след посочената дата има извършени действия за принудително изпълнение по делото, но същите са предприети в рамките на едно прекратено изпълнително производство. Последицата от настъпването на перемцията е, че след прекратяване на изпълнителния процес по право, извършените действия по изпълнението не пораждаат правни последици, а направени от вискателя искания или служебно предприетите от СИ действия за реализиране на изпълнителен способ не прекъсват течението на давността.

Според даденото от ВКС тълкуване, новата 5 - годишна давност започва да тече не от датата на прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприетото от вискателя последното по време валидно изпълнително действие или признание на вземането от длъжника. (в този смисъл също решение № 45 от 30.03.2017 г. по т. д. № 61273/2016 г., ГК, IV ГО на ВКС).

С оглед дадените указания с ТР № 2/2015 г. следва да се приеме, че от 16.02.2007 г., освен срока за перемпция, тече 5-годишния давностен срок за погасяването на вземането за главница. В случая последното валидно действие по изп. дело № 614/06 г. по описа на СИС при РС - Добрич, преди да бъде прекратено поради перемпция, е предприето на 16.02.2007 г. - извършване на опис на движимо имущество длъжника.

След като няма данни течението на този срок да е прекъсвано с надлежно извършени действия по изпълнението, следва че вземането по главниците по процесните изпълнителни листи е погасено по давност на 16.02.2012 г., още преди подаване на исковата молба по настоящото дело.

На основание чл. 119 от ЗЗД с погасяването на задължението за заплащане на главница се счита погасено и акцесорното задължение за заплащане на обезщетение за забава.

Само за пълнота следва да се посочи, че дори да се приеме, че към процесния случай следва да намерят приложение постановките на ППВС № 3/1980 г., според което с образуването на изпълнителното производство се прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече, новата 5 - годишна давност за вземанията по главницата ще започне да тече от прекратяване на изпълнителното дело, настъпило ex lege на 16.02.2012 г., на основание чл. 330, б. „д“ ГПК (отм.), сега чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК.

В този случай давността ще изтече в хода на исковото производство и този факт следва да се зачете от съда по чл. 235, ал. 3 ГПК, тъй като, според трайната практика на ВКС по приложението на чл. 116, б. „б.“ ЗЗД, погасителната давност се счита прекъсната с предявяването на иск от носителя на спорното вземане - кредитора, чрез осъдителен иск (в това число и насрещен осъдителен иск) или респ. чрез предявяване на притезанието в заповедно производство. Давността не се прекъсва с депозиране на исковата молба по отрицателния установителен иск за вземането (какъвто е процесния), поради което крайният момент на давностния срок не следва да се свързва с предявяването на иска. (в този смисъл : решение № 57/27.06.2018 г. по гр. д. № 591/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/23.10.2018 г. по гр. д. № 4991/2017 г. на ВКС, ГК, II ГО; решение № 99/10.05.2013 г. по гр. д. № 681/2012 г. на ВКС, ГК, I ГО и др.).

От който и момент да се приеме, че започва да тече погасителната давност обаче - дали от последното извършено валидно изпълнително действие на 16.02.2007 г. или от 16.02.2012 г. (след прекратяването по право на изпълнителното производство), давността за главницата е изтекла.

Понеже крайните изводи на двете инстанции не съвпадат, обжалваното решение следва да се отмени, а предявените искове – да се уважат в цялост при квалификацията на чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 254 ГПК (отм.).

Предвид промяна в изхода от спора, решението следва да се отмени и относно присъдените в тежест на ищеца разноски.

В полза на ищеца следва да се присъдят разноските пред СРС, за които има данни, че са реално направени, в размер на 4 238 лв. за държавна такса и 4 000 лв. адвокатско възнаграждение. Ответникът не е направил възражение пред СРС относно размера на адвокатското възнаграждение за тази инстанция.

По разноските пред СГС : При този изход на спора, право на разноски пред въззивната инстанция има ищеца - въззивник. Съдът присъжда в негова полза единствено разноски за държавна такса в размер на 2 391 лв., доколкото ищецът не претендира адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция.

Воден от горното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 77173/24.04.2020 г. на СРС, 73 с-в, по гр. д. № 621/2015 г., с което са **ОТХВЪРЛЕНИ** исковете с правно основание на чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 254 ГПК (отм.), предявени от Е.С.Е., действащ като ЕТ „Е. - Е.Е.“, с ЕИК *****, за признаване

за установено да не е задължен да плати на Д.Ф.З., следните суми:

- 14 979 лв. главница, 219, 07 лв. - договорна лихва за забава върху кредита за периода 25.04.2001 - 15.12.2001 г. и 6 155 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 16.12.2001 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2015 г. до изплащане на сумата по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист № 1395/19.4.2005 г. по ч. гр. д. № 1395/2005 г. на СРС;

- 18 000 лв. - главница, 387 лв. договорна лихва за забава върху кредита за периода 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 9 961, 13 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 31.01.2005 до изплащането ѝ, по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист от 19.04.2005 по ч.гр.д № 860/2005 г. по описа на СРС;

- 23 100 лв. - главница, 521, 68 лв. - договорна лихва за забава върху кредита за периода от 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 12 783, 40 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2005 г. до изплащането ѝ, по издаден изпълнителен лист в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист № 689/04.05.2005 г. по ч. гр. д. № 689/2005 г. на СРС.

- 12 600 лв. – главница, 270, 90 лв. договорна лихва за забава върху кредита за периода 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 6 972,79 лв. - лихва за забава върху главницата да периода 21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 31.01.2005 г. до изплащането ѝ, по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист 596/09.05.2005 г. па гр. д. № 596/2005 г. на СРС, за които суми е образувано изп. д. №№ 614/06 г. по описа на СИС при РС – Добрич и ищецът е осъден за заплащане на разноси, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и вместо него **ПОСТАНОВЯВА :**

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 124, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 254 ГПК (отм.), че Е.С.Е., действащ като ЕТ „Е. - Е.Е.“, с ЕИК *****, **не е задължен да плати на Д.Ф.З., следните суми:**

- 14 979 лв. главница, 219, 07 лв. - договорна лихва за забава върху кредита за периода 25.04.2001 - 15.12.2001 г. и 6 155 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 16.12.2001 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2015 г. до изплащане на сумата по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист № 1395/19.04.2005 г. по ч. гр. д. № 1395/2005 г. на СРС;

- 18 000 лв. - главница, 387 лв. договорна лихва за забава върху кредита за периода 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 9 961, 13 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 31.01.2005 до изплащането ѝ, по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист от 19.04.2005 по ч. гр. д № 860/2005 г. по описа на СРС;

- 23 100 лв. - главница, 521, 68 лв. - договорна лихва за забава върху кредита за периода от 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 12 783, 40 лв. - лихва за забава върху главницата за периода 21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2005 г. до изплащането ѝ, по издаден изпълнителен лист в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист № 689/04.05.2005 г. по ч. гр. д. № 689/2005 г. на СРС.

- 12 600 лв. - главница, 270, 90 лв. договорна лихва за забава върху кредита за периода 06.04.2000 - 20.12.2000 г., 6 972,79 лв. - лихва за забава върху главницата да периода 21.12.2000 - 31.01.2005 г. и законната лихва върху главницата, считано от 31.01.2005 г. до изплащането ѝ, по издаден в полза на ДФ Земеделие изпълнителен лист 596/09.05.2005 г. па гр. д. № 596/2005 г. на СРС, за които суми е образувано изп. д. № 614/06 г. по описа на СИС при РС - Добрич.

ОСЪЖДА Д.Ф.З., с адрес : гр. София, бул. „*****, да заплати на Е.С.Е., ЕГН

*****, действащ като ЕТ „Е. - Е.Е.“, с ЕИК *****, с адрес по делото : гр. Добрич, ул. „*****“ чрез адв. М., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, разноси както следва : за СРС - 4 238 лв. за държавна такса и 4 000 лв. адвокатско възнаграждение, а за СГС - държавна такса в размер на 2 391 лв.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на НАП, като трето лице помагач на страната на ответника.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от получаване на съобщението да страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____